

BEZ NAVIKE - Jelena Stanojčić

Ne poznajem nijednu ljubav
koja nije imala mrenu na očima,
a poslije se pretvorila u okvir za sliku, prazno tijelo,
trezvenost, iskorak iz jednog i prelazak u drugi početak –
naviku.

Navika ima smiješnih, kao i ljudi.
Neke se prisvoje, zamrznu, i tako zamrznute
traju, a neke su u stalnoj pobuni, odupiranju,
traženju sretnog kraja užeta
kao kod gordijskog čvora.

Ne vide ga, ne nalaze, jedino se sjećaju
da je Bog samo jednom namignuo i nestao,
a bića slična sebi
ostavio da dišu
koliko-toliko usklađeno.

A oni malo dišu, malo ne dišu
pa im zgusnuti zrak
počinje sličiti smoli
u kojoj se guše.

Bog više ne namiguje
(bilo je to samo za sretan početak).

Do uskrsnuća se
valja namučiti.